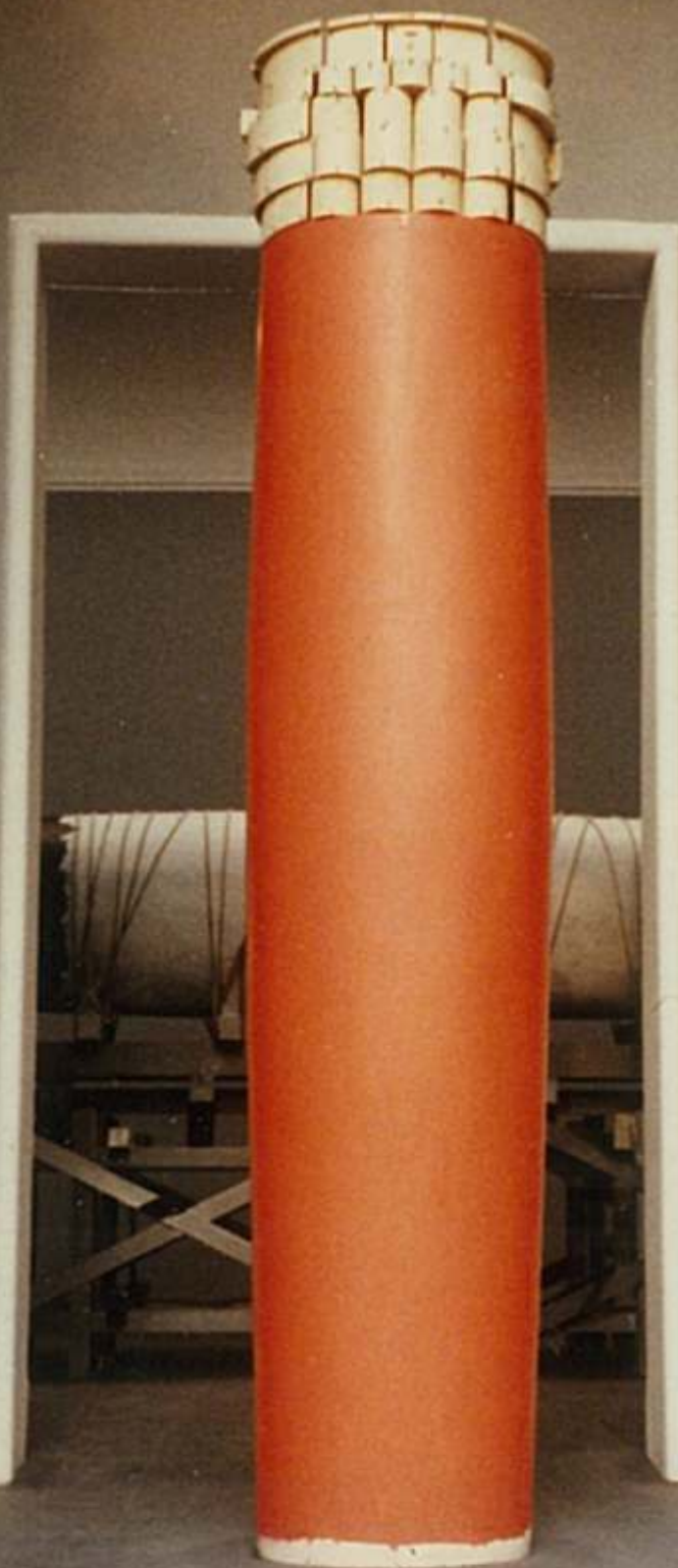

CENTENAR HORIA DAMIAN

Picturi, desene, litografii, sculpturi, documente

Colecția istoricului de artă
RADU VARIA

BIBLIOTECA ACADEMIEI ROMÂNE * SALA THEODOR PALLADY
22 FEBRUARIE - 5 MARTIE 2022

Peisaj 1936
Ulei pe carton 23 x 25,5 cm

Coperta: *Coloanele* lui Damian în Pavilionul României
la Bienala de la Veneția, 1993

Centenarul nașterii unui mare artist

La împlinirea a 100 de ani de la nașterea lui Horia Damian, Academia Română celebrează nu numai un mare artist european, ci și pe unul dintre cei mai prestigioși membri ai săi. Aidoma lui Brâncuși sau Victor Brauner, Horia Damian a dus cu sine în Franța, unde ajungea în 1946, un mesaj inedit dintr-un spațiu devenit exotic pentru mulți occidentali. Artistul impresiona pe toată lumea cu verva, forța de expresie și măiestria dovedite în lucrările sale, în studiile după Rembrandt, Delacroix și Velázquez, în naturile moarte și în peisaje. Parisul a însemnat o nouă experiență, care a trezit în el conștiința unui creator avid de altitudini spirituale, de descoperirea absolutului. Pentru a se exprima la înălțimea viselor sale, Horia Damian aduce în creațiile sale arhetipuri ale artei sacre din toate timpurile, mărturii ale gloriei umanității, încărcate de semnificații perene.

Aceste semne și simboluri vor putea fi admirate în prezenta expoziție, compusă din picturi, desene, litografii, sculpturi și documente rare din colecția celui care, începând din 1968, a prezentat pretutindeni în lume operele lui Horia Damian, maestrul Radu Varia, prestigiosul istoric de artă angajat de decenii în receptarea de către publicul mondial a operelor unora dintre cei mai reprezentativi artiști români contemporani. Expoziția se constituie astfel într-un omagiu adus marelui creator de frumos Horia Damian, la Centenarul nașterii sale, cu speranța cunoașterii de către iubitorii de artă a unora dintre valorile noastre spirituale cele mai înalte.

Acad. Ioan-Aurel Pop

Președintele Academiei Române

Radu Varia

Centenar Horia Damian

Pe 27 februarie se împlinesc 100 de ani de la nașterea lui “Damian, celălalt erou al României alături de Brâncuși”, cum avea să scrie genialul Salvador Dali.

Binevenit prilej de-a cinsti, prin grija Președintelui Academiei Române, Domnul Ioan-Aurel Pop, memoria marelui artist în templul însuși al culturii noastre.

Asta, punând în lumină prodigiul care Horia era încă din adolescență, pictând la nivelul unui Ion Andreescu sau a unui Gheorghe Petrașcu. Prilej însă de a revela mai ales partea atât de puțin cunoscută în țară a creației sale, aceea anume ce avea să-i definească originalitatea și unicitatea în contextul artei contemporane.

În 15 mai 1946 Horia Damian sosea la Paris cu o bursă pe care i-o obținuse marele său admirator Jean Alexandru Steriadi și avea să-și împlinească destinul artistic în atelierul său din Montparnasse și apoi din sudul capitalei până la vârsta de 90 de ani când, la 13 mai 2012, se ridică spre universul stelelor, atât de îndepărtat și atât de apropiat, care-l atrăgea dintotdeauna.

La Paris Horia Damian studiază cu Fernand Léger, realizează în numele acestuia vitraliile bisericii din Audincourt, azi monument istoric, îl întâlnește pe Del Marle care-l inițiază în arta lui Mondrian. Moment decisiv pentru geometriile care aveau să-i guverneze creația, și se împrietenește cu Yves Klein.

Anul 1951 e crucial nu doar pentru că *Cerul înstelat* e o pictură extraordinară, ci și pentru că *punctul* se impune ca prim element al limbajului original al artistului, așa cum vom vedea mai departe. Urmează *cercul* și apoi, la finele deceniului, în perioada *abstraction lyrique*, apar micile reliefuri care vor deveni *sferile* de care nu se va despărți niciodată. Iar în anii '60 avea să înflorească un surprinzător univers de opere monumentale, printre care *Marele paralelipiped înstelat*.

Despre impresia puternică pe care acestea mi-au făcut-o în 1967, când le vedeam pentru prima dată, aveam să scriu în octombrie 1968 în prefața la expoziția Damian de la renumita Galerie Stadler: “Construcțiile actuale ale lui Damian nu sunt nici picturi, nici sculpturi și nici obiecte. Ele sunt arhitecturi somptuoase încărcate de o înaltă spiritualitate”. Și, în acea epocă dominată de *pop art* și de supremația obiectului, încheiam cu aceste cuvinte: “Je salue cette exposition comme un endroit où souffle l'esprit”.

Vedeam de pe atunci în Damian un artist ce asuma parcă rolul unui adevărat șaman, al celui ce revelează. E tocmai ceea ce m-a determinat ca timp de patru decenii să duc bătălie după bătălie pentru a prezenta cu succes operele sale în marile muzee ale lumii, începând cu Muzeul de Artă Modernă al Orașului Paris în 1972, Muzeul Ludwig din Aachen, Muzeul Guggenheim din New York, Grand Palais și Centrul Pompidou din Paris, Muzeul de Artă Modernă din Rio de Janeiro, apoi Bank of America din San Francisco, Documenta de la Kassel, Bienala de la São Paulo sau cea de la Veneția, unde îl invitam să reprezinte România în 1993. Iar în 2009, la Palatul Mogoșoaia, expuneam comoara de picturi și desene din perioada anterioară plecării din țară.

Odată cu introducerea scrisă de mine pentru catalogul expoziției *Galaxy, Calea Lactee*, de la Aachen, în 1974, am cerut unor personalități de prim rang să-și exprime gândurile despre arta lui Damian. Mi-au trimis mărturii extraordinare, pe care le reproduc aici.

Pentru Pierre Restany, sculpturile lui Damian reprezintă o “meditație asupra cerului, infinitului, asupra vieții și asupra morții, ajutându-ne, atât de simplu și de superb, să vedem mai departe, să gândim la altitudini, să trăim mai bine”.

Salvador Dali, la rândul lui, se exprima cu încântare: “Am citit în ultimul *Scientific American* despre particulele din adâncul oceanelor (fără de care viața nu ar fi posibilă), ceea ce mă face să afirm de pe acum că micile sfere ale marelui Damian nu sunt altceva decât înseși faimoasele bule ale Oceanelor Imperiale”.

Giulio Carlo Argan, la rândul său, scria: “Geometria lui Damian e străină spațiului terestru. Ea dă ideea de nemăsurabil, reflectă un principiu de indeterminare și este, într-advâr, compensată și în același timp contrazisă, la suprafață, de prezența nenumăratelor particule colorate, care aderă la plan ca atrase de o forță magnetică: mici sfere ce captează și reflectă lumina în infinita lor mișcare orbitală. Ele sunt simboluri ale infinitului cosmosului...Aluzia la cerul înstelat, la spațiul astral, la galaxii, la relația dintre macrostructurile și microstructurile universului este evidentă chiar din titluri. Micile sfere monocrome, după cum ne spune însuși Horia Damian, amplifică și multiplică suprafața completând prin extensie și prin densitatea culorii volumetria formelor geometrice”.

Tema la care se referă Giulio Carlo Argan face obiectul analizei mele în plan matematic și mistic publicată în catalogul expoziției Horia Damian *The Hill (Colina)* pe care o prezentăm la The Solomon R. Guggenheim Museum din New York în toamna lui 1976, și în care evocam *punctul, cercul, sfera, infinitul real*.

Amintind că dealul, colina, muntele au conotația de permanență și de sacralitate în multe culturi tradiționale, scriam că: “Dacă structural așa stau lucrurile și în cazul *Colinei* lui Horia Damian – pe care după expoziție aveam s-o instalez în inima New Yorkului, pe Esplanada de la Seagram’s Building din Park Avenue – cele 380.000 de mici sfere galbene ce-i acoperă suprafața, așezate de artist una câte una, în rânduielei anume, ne conduc spre orizonturi pe care le vom înțelege mai bine considerând pentru o clipă noțiunea de *infinit*.”

În timp ce formele utilizate în sculpturile sale sunt aproape întotdeauna forme geometrice simple (octogonul, paralelipipedul), suprafața lor ne dă impresia de multitudine și în același timp de unitate, de nelimitat, de...infinit. Asta odată cu articularea finală a limbajului propriu al artistului, alcătuit în anii 1950-1960, limbaj întemeiat pe geometrie, pe punct, cerc și sferă.

Propun să numim noțiunea care ne dă această sugestie *infinitul real*. Termenul e de natură să ne amintească dublul nivel al situației pe care-și propune s-o definească: nivelul matematic și cel mistic. Istoria însăși stă mărturie acestei legături, ambii matematicieni cărora le datorăm noțiunea de *infinit real*, Bolzano și Cantor, având un profund sentiment mistic.

Așa cum se știe, Georg Cantor, catolic german, de origine evreu rus, a fondat acum aproape un secol *teoria mulțimilor*. Infinitul nu exista cu adevărat în matematica precantoriană și era mai curând ceea ce Carl Friedrich Gauss numea “un fel de a vorbi”. Așadar, în matematica precantoriană o valoare infinită nu era atinsă, de vreme ce conceptul însuși de infinit nu exista ca atare. Și iată că preotul și matematicianul Bernard Bolzano a început să dezvolte noțiunea prin care infinitul teologic este *infinitul real*. Infinitul reprezintă astfel existența simultană, în valoare absolută, a tuturor elementelor – Creatorul și Creația – în timp ce, în cealaltă reprezentare, aceste elemente erau considerate în creștere continuă, fără a ajunge vreodată la împlinire.

Cantor e cel care trebuie creditat pentru a fi dezvoltat pe deplin în planul matematic acest concept. Tot el e cel care insistă asupra originii teologice a „infinitului”. S-ar putea obiecta că o noțiune care a apărut atât de târziu în lumea

științei, și care a dat naștere unei asemenea controverse, nu-și are justificarea pe tărâmul artei, cu atât mai mult cu cât artistul nu s-a apropiat de ea prin studii științifice. Dar asta ar însemna să uităm că intuiția poetică poate preceda, sau merge în paralel cu descoperirile științifice. Așa cum ne spune de altfel și Stéphane Mallarmé despre *infinitul real*, numit și *transfinit*, în poemul său mistic *Igitur*. (Mallarmé deploră, pe bună dreptate, faptul că știința din vremea sa ignora aceste concepte).

În studiile sale despre șamanism, care exista acum cel puțin 20.000 – 30.000 de ani (cea mai veche formă de experiență religioasă așadar), Mircea Eliade vorbește despre rolul-cheie jucat de ceea ce numește “axa lumii”. Această *Axis Mundi* traversează diferitele nivele ale paradisului și infernului – și odată cu ele pământul însuși – menținând astfel armonia cosmosului. Suntem prin urmare în fața unui adevărat arhetip care până în ziua de azi se menține în imaginația și în visele oamenilor. Numărul acelor nivele, deși variabil, este de cele mai multe ori egal cu 9 (de unde și expresia *a fi în al nouălea cer*) sau, și mai des, cu 7.

Se pare, de altfel, că există posibilitatea ca fiecărui număr mai mic de 10 să-i fie atribuită ceea ce am putea denumi o reprezentare geometrică “naturală”: un pătrat pentru 4 de pildă. În cele mai multe cazuri reprezentarea se bazează pe distribuirea într-una sau mai multe figuri geometrice considerate drept numere. Astfel, 9 e văzut, ca să spunem așa, drept $3 + 3 + 3$, iar 7 drept $3 + 1 + 3$, cu alte cuvinte vorbim de o diviziune în trei cifre.

Cazul lui 7 este și mai complex decât al lui 9, precizând că 1 devine cifră târziu în istorie: în Grecia antică numărătoarea începea cu 2. Considerând deci aceste numere nu din punct de vedere cantitativ, ci din punctul de vedere al complexității lor intuitive, cel mai important e 7. Prin însăși simplitatea lui, 7 conduce la vizualizarea cerută de intuiție. Prin complexitatea sa el ne transportă pur și simplu în noțiunea însăși de infinit. Tocmai de aceea numărul 7 pare să fie cel mai adaptat să exprime, în construcțiile tangibile, noțiunea de *infini real*, opusă noțiunii celeilalte, de *infini virtual*.

După publicarea acestui text, în multe dintre picturile lui Damian vom observa că apare simbolic cifra 7, ceea ce nu se întâmplase niciodată până atunci

Interesant de notat e faptul, la care nici eu nici Damian nu ne gândeam pe atunci, că Domnul a creat lumea în 7 zile, că săptămâna are 7 zile, că oceanele lumii sunt în număr de 7, că notele muzicale sau culorile curcubeului sunt tot 7, că virtuțile sunt în număr de 7 și păcatele la fel!

Ar fi imposibil să înțelegem arta unui Brâncuși dacă nu am fi conștienți de revelația pe care acesta a avut-o descoperind în 1907 măreția artei egiptene. Ar fi imposibil s-o înțelegem dacă nu ne-am gândi la cartea de căpătâi care a fost pentru el *Jetsun Kahbum* a călugărului tibetan Milarepa.

Ar fi imposibil să înțelegem arta lui Damian dacă nu am intui ce au reprezentat și pentru el Egiptul Antic, cartea sacră a Indiei eterne *Baghavad Gita*, *Cântul Divin*, ori volumele de înaltă elevație spirituală *Atma-Darshan*, despre *Absolut*, și *Atma-Nirvriti*, despre *Fericire*, semnate de marele înțelept Sri Krishna Menon, pe care în anii '70 le-am tradus împreună cu Horia din engleză în franceză.

Căutarea permanentă a sensului, a semnificației, a creației care de-a lungul mileniilor a dat măreție speciei umane, l-a apropiat pe Horia Damian de capodopere nemuritoare care au inspirat picturile, desenele, litografiile, sculpturile din prezenta expoziție.

Astfel, *Coloanele* simbolizează relația dintre cer și pământ, sunt *arborele vieții*, soliditatea edificiului, puterea, sunt axă a sacralității, reprezintă prezența Domnului.

Cerul este manifestarea directă a transcendenței, a perenității, a sacralității, simbolul universal prin care se exprimă credința într-o ființă celestă, divină, Creatorul Universului și al vieții pe pământ.

Pământul se opune simbolic cerului, ca principiu pasiv față de principiul activ. De aceea apar în lucrările lui Damian cifrele 4 (pătratul, cu extensiile respective, dreptunghiul în plan, cubul și paralelipipedul în spațiu, indicând totodată soliditatea, tangibilul) și 7 (semnificând infinitul).

Poarta, la rândul ei, e locul de trecere între două lumi, dintr-un univers într-altul, dintre cunoscut și necunoscut, dintre lumină și tenebre. Poate fi *Poarta de Aur* egipteană ferecată, poate fi *Poarta de Aur* ce permite accesul spre mister, poate fi Poarta care în tradiția judeo-creștină înseamnă accesul la revelație. Iar a trece pragul Porții semnifică, la un anumit nivel, traversarea râului de foc ce separă profanul de sacru.

Tronul are funcțiunea de suport al gloriei și al măreției umane și divine. Nu întâmplător *Tronul* lui Damian expus la Muzeul Dali din Figueras în 1974 a fost numit de un mare poet *Divine Absence*, indicând divinitatea și caracterul ei invizibil.

Sfinxul, construcție prodigioasă a Egiptului Antic, semnifică deopotrivă ineluctabilul, enigma, autoritatea.

Sarcofagul e gândit ca simbol al pământului, receptacol și loc al metamorfozei permițând accesul la viața eternă.

Piramida e, la rândul ei, locul în care e depus sarcofagul, mormânt al faraonului, care aspiră să se ridice în spirit în vârful acesteia, identificându-se astfel cu Zeul Nemuritor. Locul acela e locul lui 1, restul e multiplu, iar *Piramida cu trepte* a lui Damian indică limita ascensiunii.

Declinul progresiv al sănătății avea să genereze noi sentimente, noi teme de reflecție, noi opere surprinzătoare ale acestui mare solitar, geometru călător în stele revenit printre semeni.

În clinica în care-l vizitam era o tânără măcinată de o boală incurabilă și, în popasurile care-i erau îngăduite în atelierul lui de pictură, Horia avea s-o reprezinte în toată frumusețea feminină, *Nașterea Evei*, iar altădată privind de la fereastră spre îndepărtările înstelate.

Totul despre misterul și noblețea ființei, nimic despre suferință și în tabloul în care apare un bătrân marocan așezat tăcut pe scaunul lui: pare să nu vadă lumea din jur, ci doar pe aceea a fericirii de altădată. *Filosoful* e intitulată pictura lui Damian.

Cât despre el însuși, Horia avea să se reprezinte așa cum dorea să apară în fața Domnului, nud pur și simplu și smerit, ținând în mână o pensulă. Artist am fost în lumea asta, artist aș vrea să fiu, Doamne, și în viața de apoi!

Îmi amintesc bine și acum că de fiecare dată după ce ne vedeam la clinică ori în atelier, îmi venea spontan în minte minunea pe care o reprezintă tabletele, care până acum n-au fost prezentate în public, în care ilustrase *Poemul lui Ghilgameș*, vechi de peste patru milenii și jumătate, prima capodoperă a literaturii universale.

E povestea tânărului rege din Uruk, în vechea Mesopotamie, frumos, neînfricat, veleitar peste măsură, povestea rivalității și în cele din urmă a frăției cu Enkidu, în fine a întâlnirii lui Ghilgameș – care aspiră din răspuțeri la viața eternă – cu nemuritorul Utnapishtim, care-i spune eroului nostru să-și accepte sfârșitul, căci oricum nu-l poate evita.

Și mă gândeam că dacă lui Horia destinul nedrept i-a întunecat memoria în ultima parte a vieții pământene, și dacă a plecat pentru totdeauna, nemuritoare sunt în schimb multe dintre operele sale.

Horia Damian și Radu Varia pregătesc la Paris expoziția de la Palatul Mogoșoaia

Peste 800 de persoane au asistat cu entuziasm la inaugurarea expoziției în 2009

Peisaj din Mangalia 1931
Creion, acuarelă 16 x 21,5 cm

Bisericuță 1936
Acuarelă 16 x 21,5 cm

Peisaj tropical 1933
Creion, peniță, acuarelă 16 x 21.5 cm

Biserică fortificată 1932
Creion, acuarelă 16 x 21,5 cm

Femei la târg 1935
Creion, acuarelă 16 x 21,5 cm

Casă țărănească 1935
Acuarelă 16 x 21,5 cm

Virgil Nițulescu, Radu Beligan, Mona Radu la Palatul Mogoșoaia în 2009 alături de Radu Varia și de Mariana Nicolesco

Natură moartă cu mere 1943
Ulei pe lemn 62,5 x 80 cm

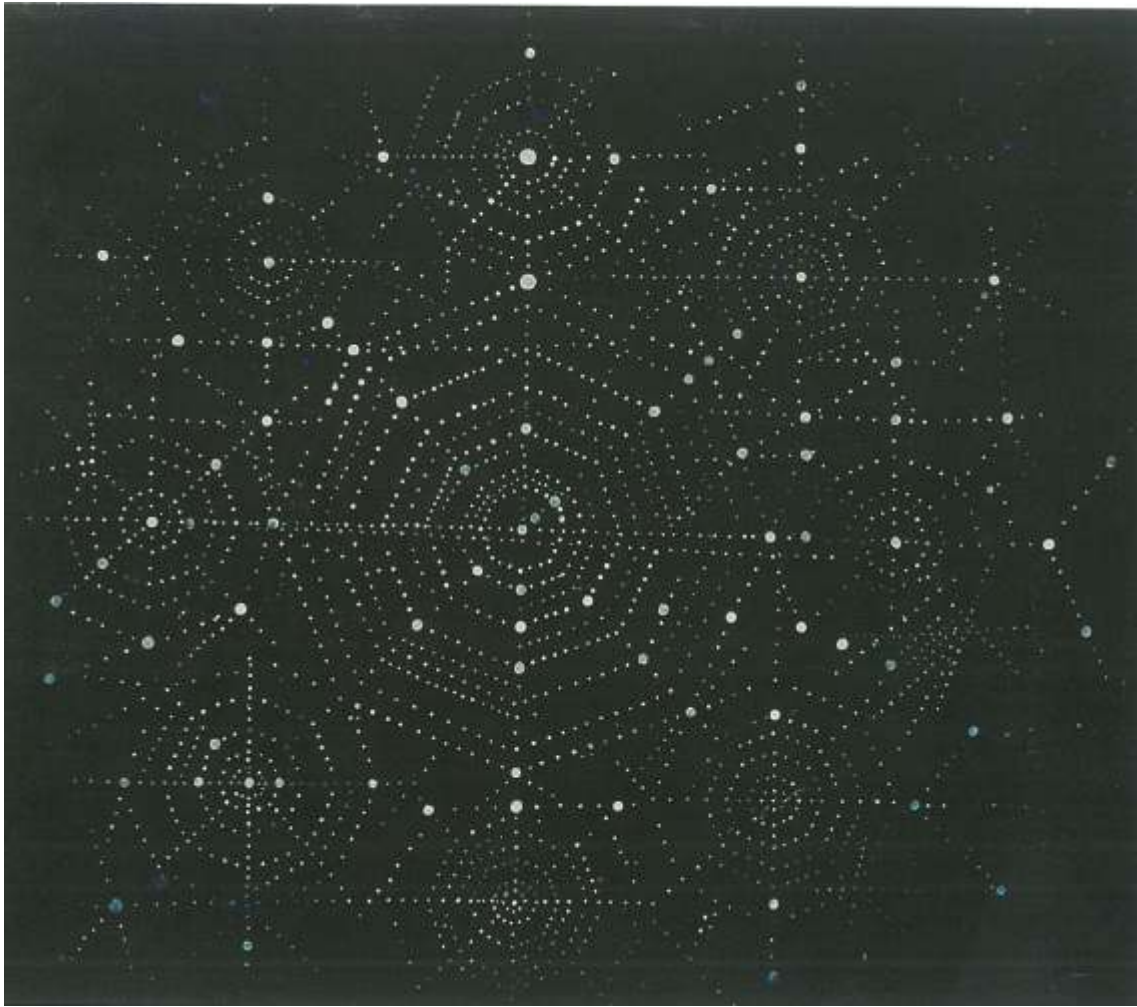
Femei din Alger, după Delacroix 1941
Ulei pe lemn 77 x 62,5 cm

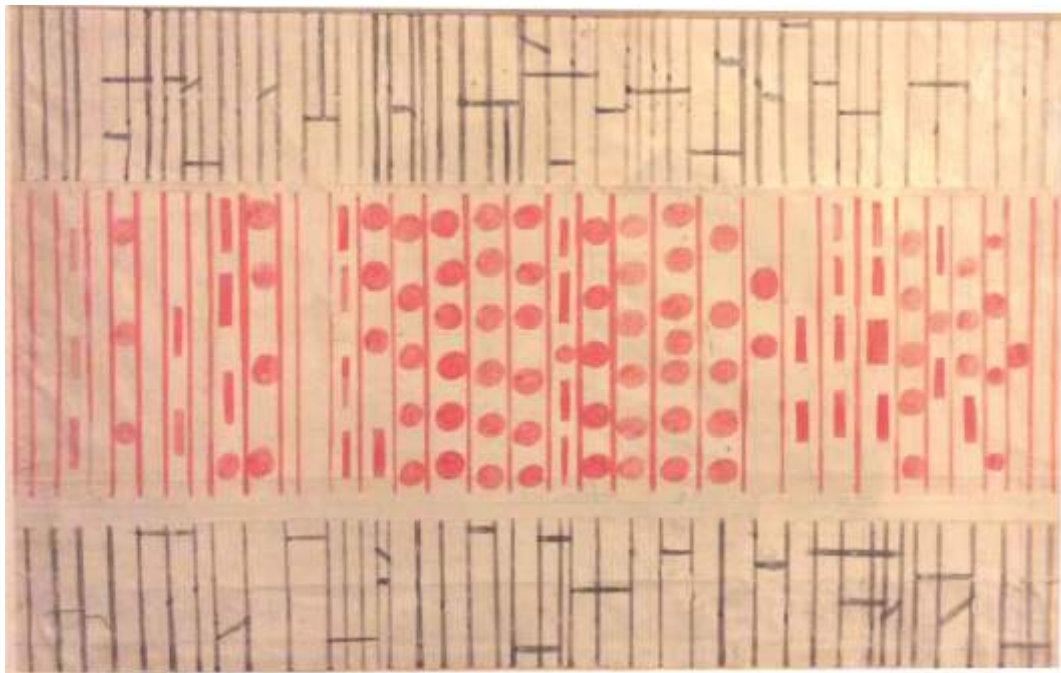
Peisaj gri 1941 Ulei pe carton 37,5 x 40 cm

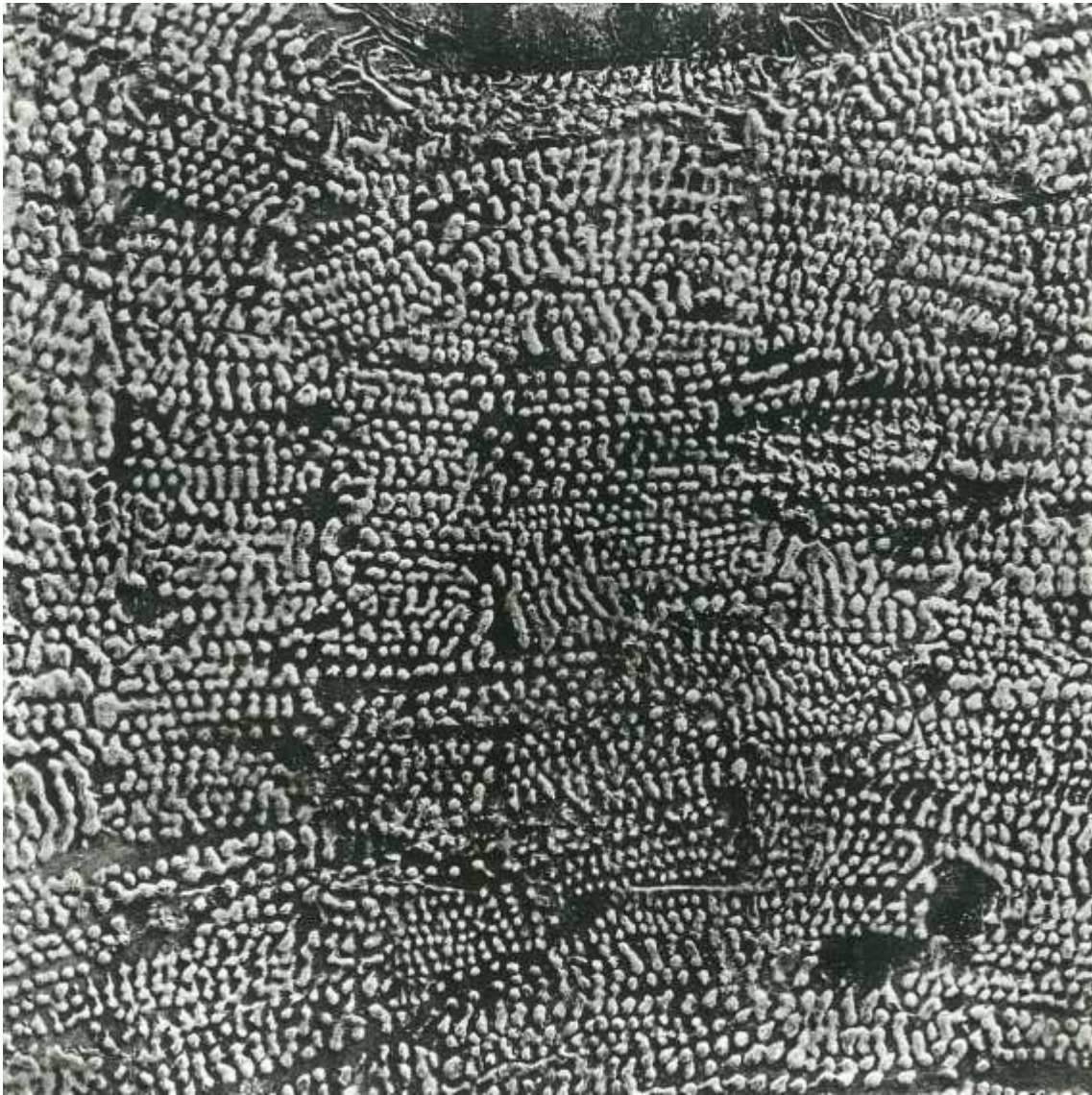
Peisaj 1943 Ulei pe lemn 62,5 x 78,5 cm

Cer înstelat 1951
Ulei pe lemn 76 x 89 cm

Compoziție 1952
Acuarelă, creion pe hârtie 27 x 42 cm

Cer înstelat 1960 Poliester, ulei pe pânză 140 x 140 cm

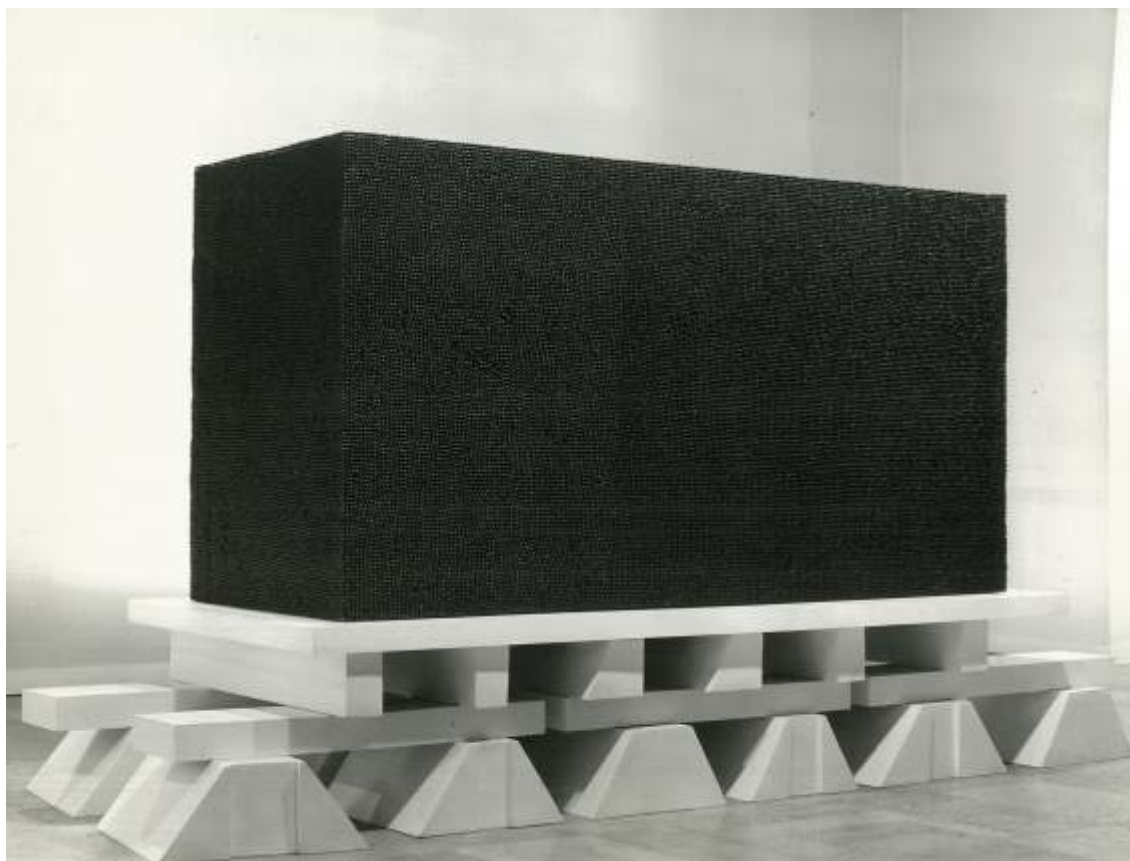

Damian acoperind *Colina* cu 380.000 de sfere de 14 mm fiecare. 1976

Sfinxul 1970 Lemn, poliester, culori acrilice 320 x 380 x 1100 cm

Expoziția Damian *Marile construcții*
Muzeul de Artă Modernă al Orașului Paris, 1972

Marele paralelipiped înstelat 1970

Lemn, mici sfere monocrome, poliester, culori acrilice 220 x 125 x 405 cm

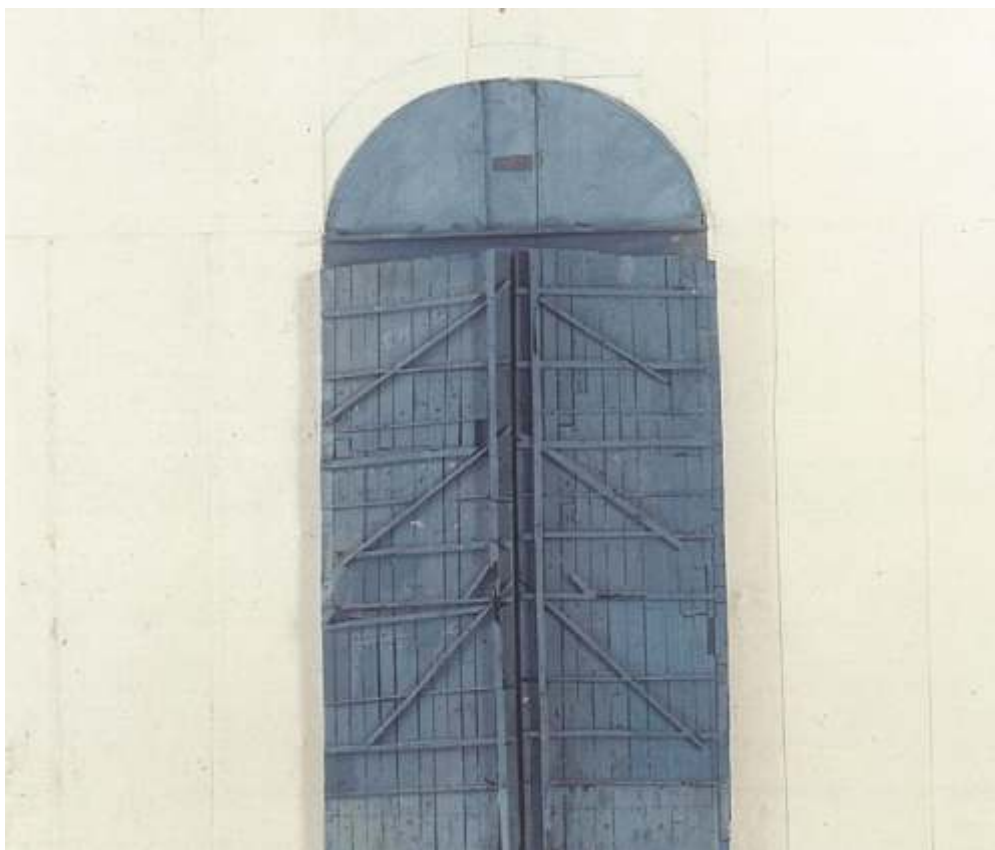
Poarta egipteană 1984 Lemn, poliester, foiță de aur 201 x 190 x 19 cm

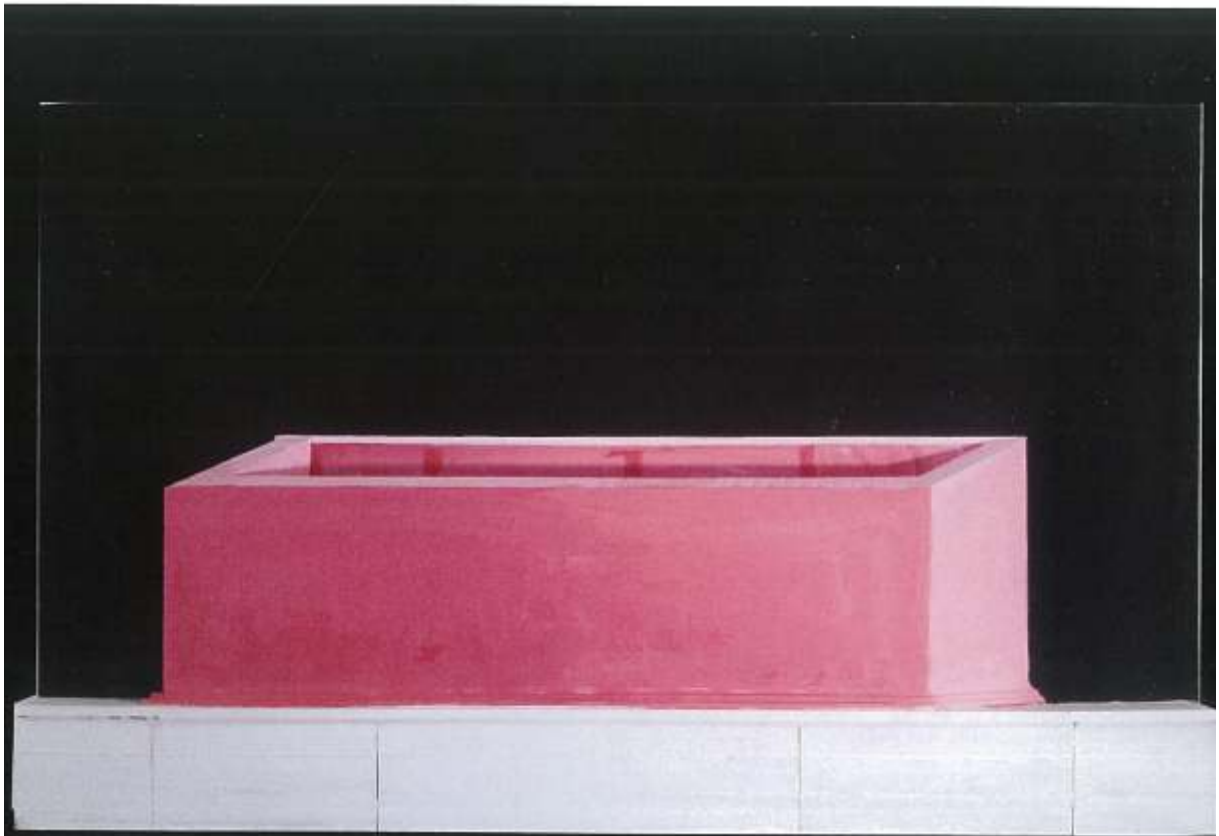
Poarta de aur 1967 Poliester pe lemn, foiță de aur 22,5 x 15,5 cm

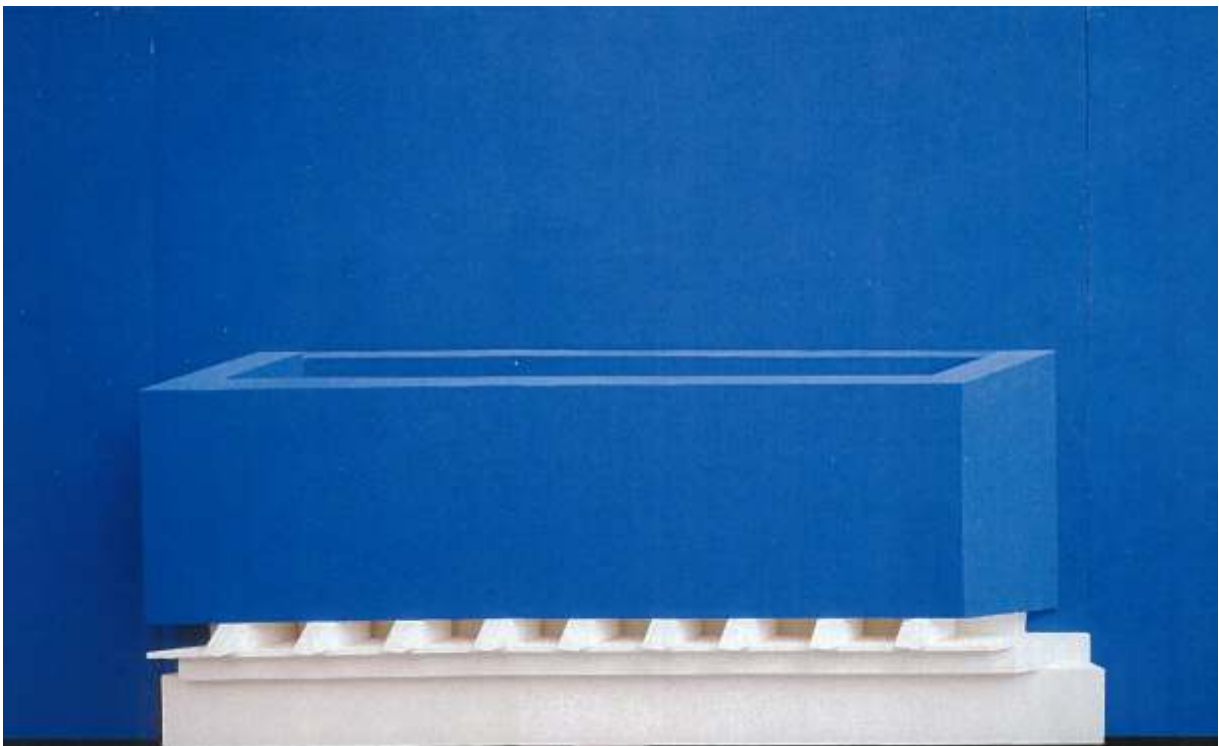
Piramida de aur 1964
Poliester pe lemn, foiță de aur 12,4 x 10,2 cm

Poartă 1999
Lemn, carton, culori acrilice 120 x 138 x 9,5 cm

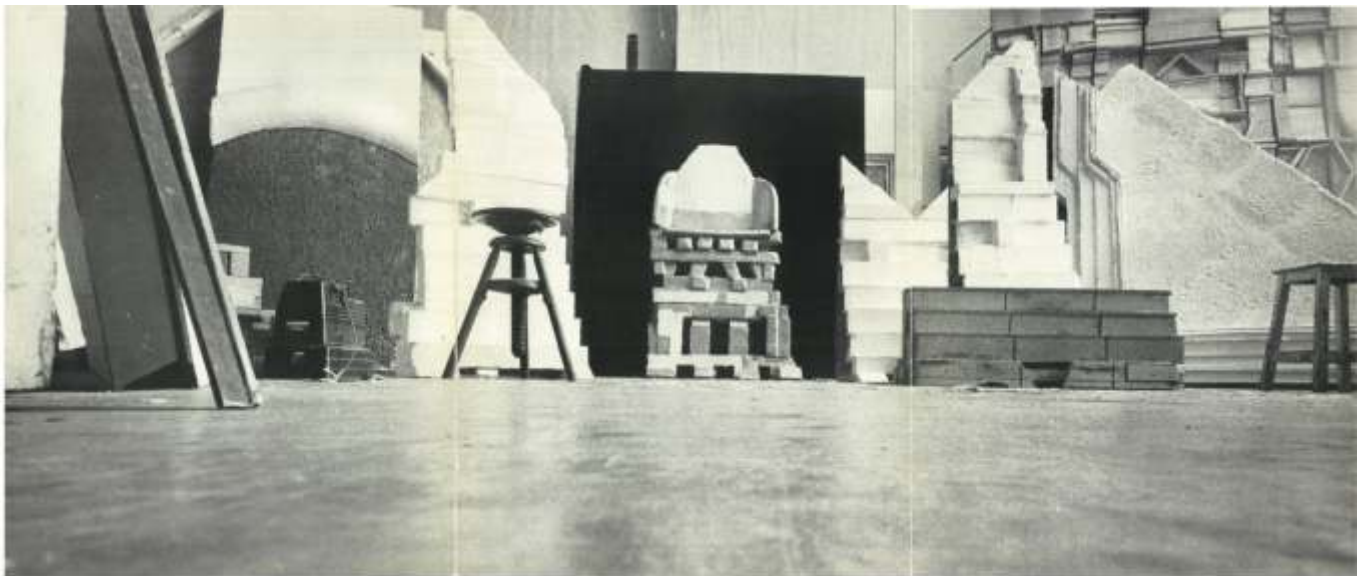
Sarcofagul roz 1988
Lemn, culori acrilice 190 x 338 x 26 cm

Sarcofagul albastru 1988
Lemn, culori acrilice 190 x 338 x 26 cm

Atelierul din Montparnasse în anii 1980

Imagine din atelier în anii 1960

Ramón Guardiola Rovira

Dalí y su Museo

**La obra
que no
quiso
Bellas
Artes**

**13 años
de la
vida de
Dalí**

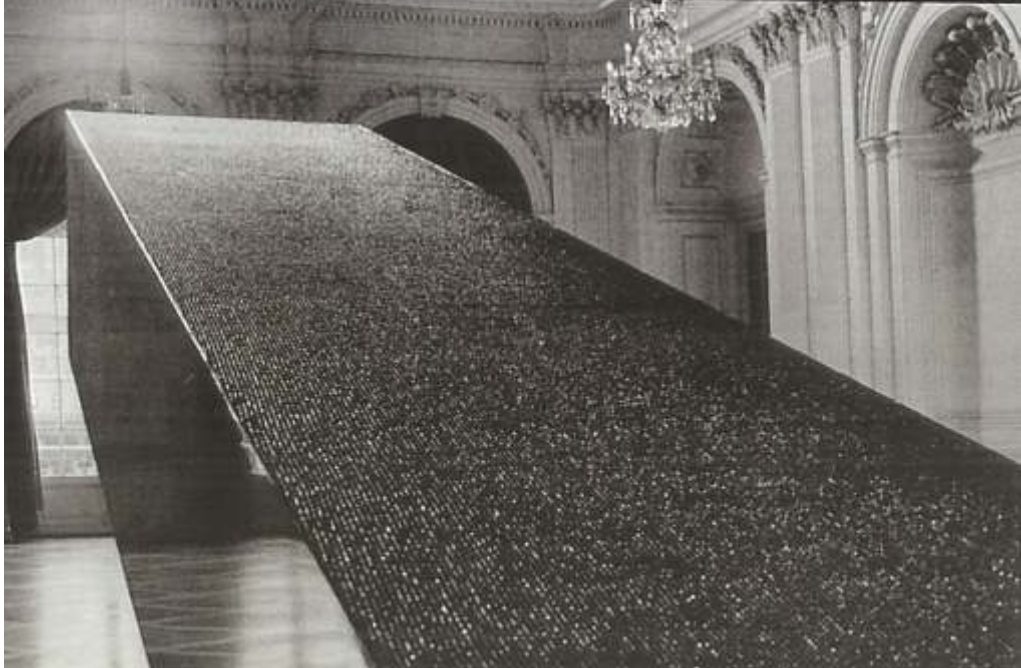
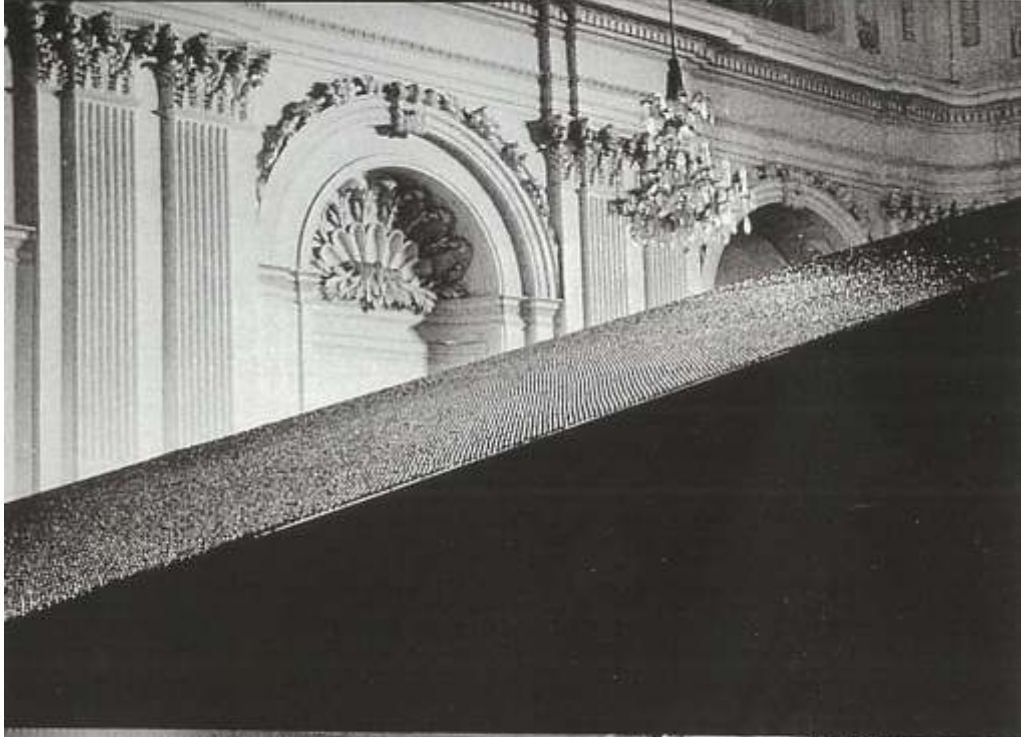
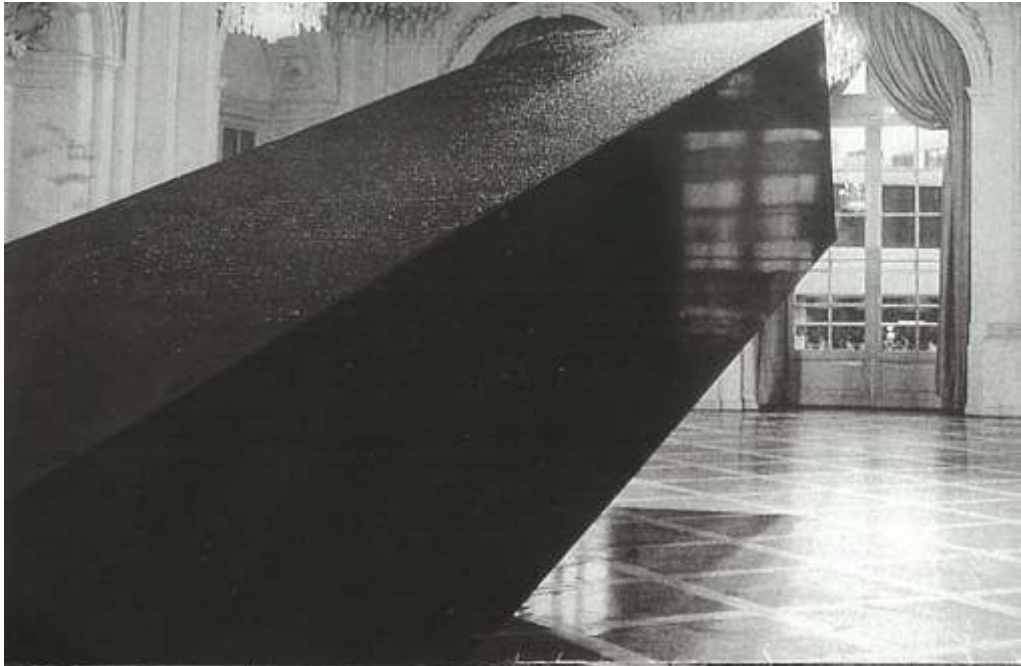
Salvador Dalí cu afişul pe care l-a desenat pentru muzeul său,
cu intrarea monumentală propusă de Horia Damian

Tronul lui Damian în centrul sălii principale a Muzeului Dalí, la inaugurarea acestuia, 1974

Cu Salvador Dalí în atelierul lui Horia Damian (în centrul imaginii), 1974

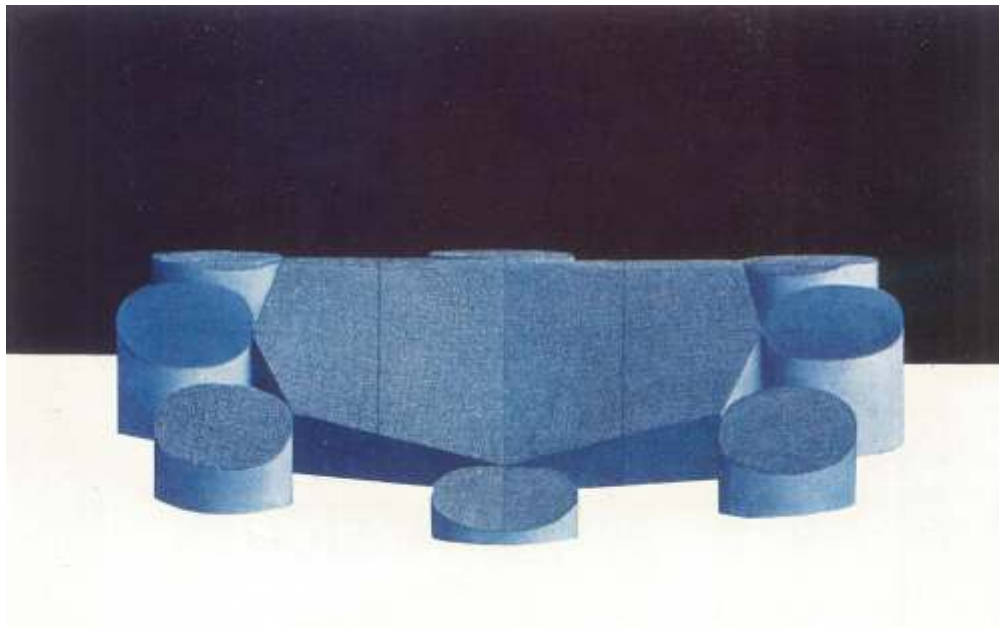
Coliseul roșu 1988
Relief, lemn, poliester, culori acrilice 180 x 347 x 28 cm

Pagina din stânga

Galaxy. Calea Lactee 1972
Lemn, mici sfere monocrome, culori acrilice 350 x 194 x 1156 cm
Expoziția Damian, Muzeul Ludwig, Aachen 1974

Galaxy 1 1974
Creion, acuarelă pe carton 75 x 105 cm

Galaxy 2 1976
Creion, acuarelă pe carton 75 x 105 cm

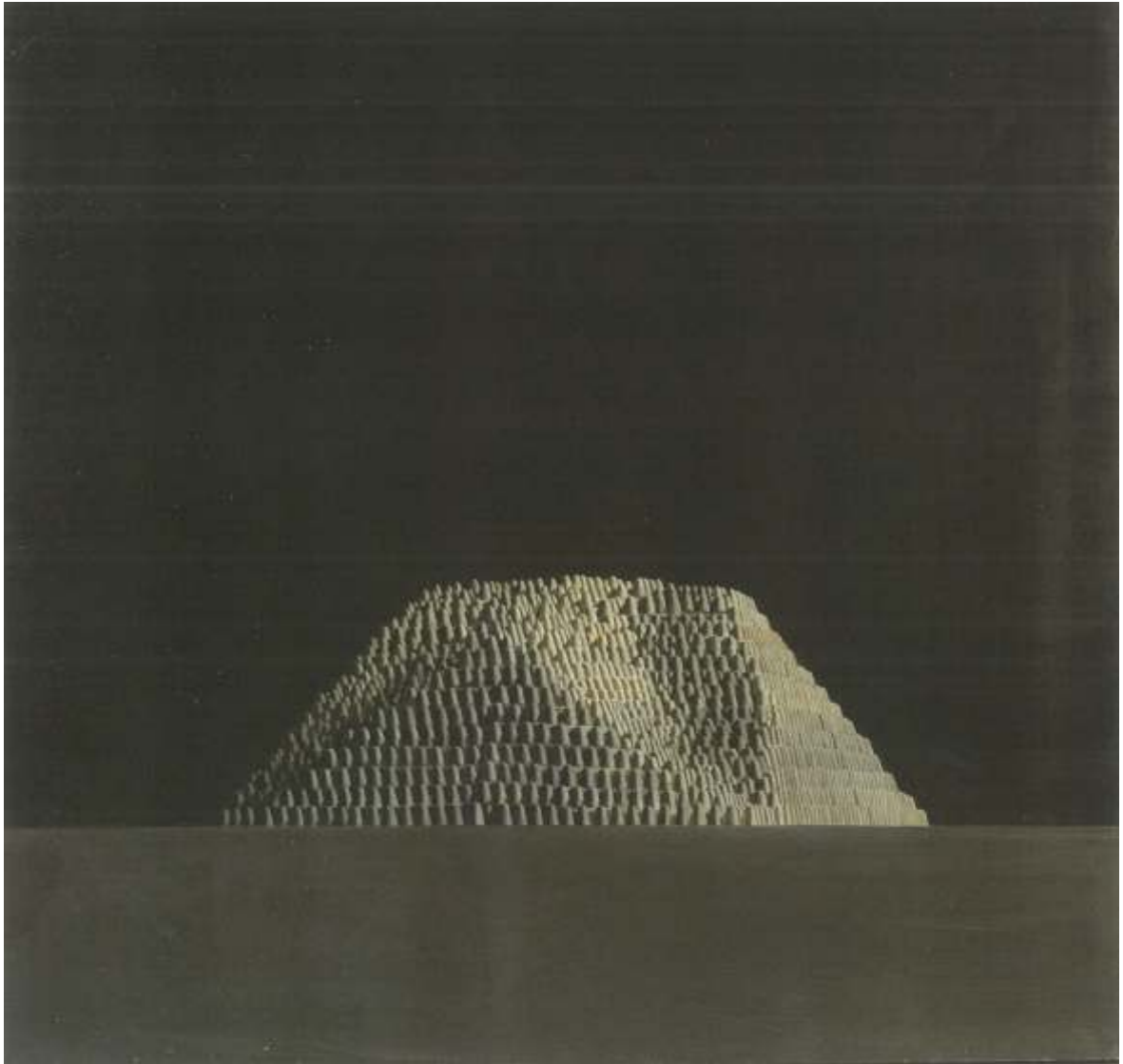
Piscina 1976
Creion, acuarelă pe hârtie 118 x 218 cm

Mandala 1980
Creion, guașă 75 x 105 cm

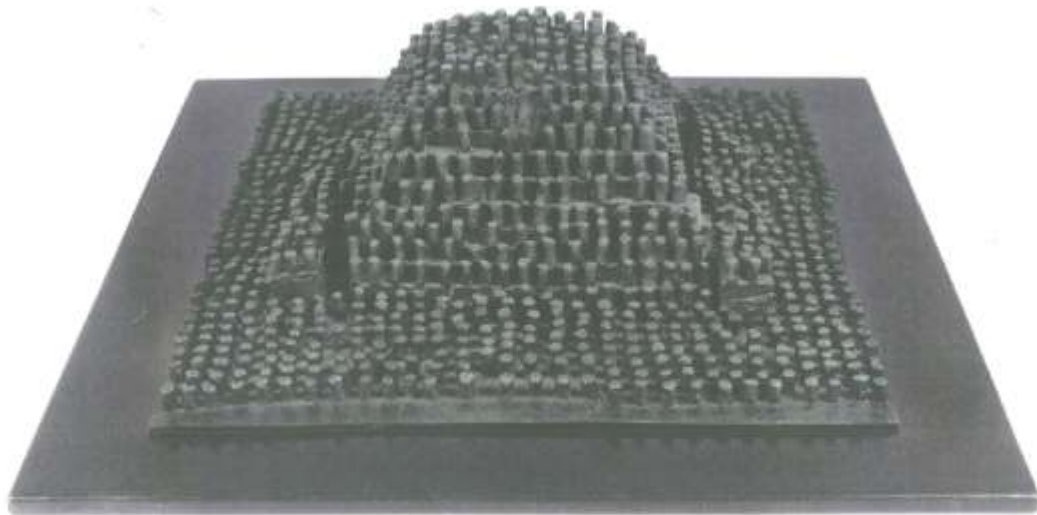
Orașul fortificat 1986
Culori acrilice pe pânză 150 x 150 cm

Mastaba 1983
Ulei pe pânză 151 x 150 cm

Oraşul lui Alexandru 1984
Creion, guaşă pe carton 75 x 105 cm

La Cité 1984
Bronz patinat 16 x 60 x 55 cm

Colina 1976

Poliuretan, poliester, 380.000 de mici sfere monocrome, culoare acrilică
2 x 4,70 x 12,60 m

Expoziția Damian *The Hill*
The Solomon R. Guggenheim Museum, New York, 1976

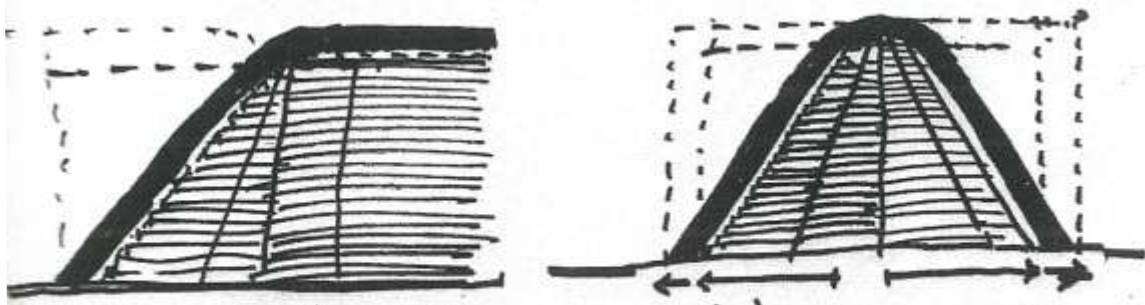
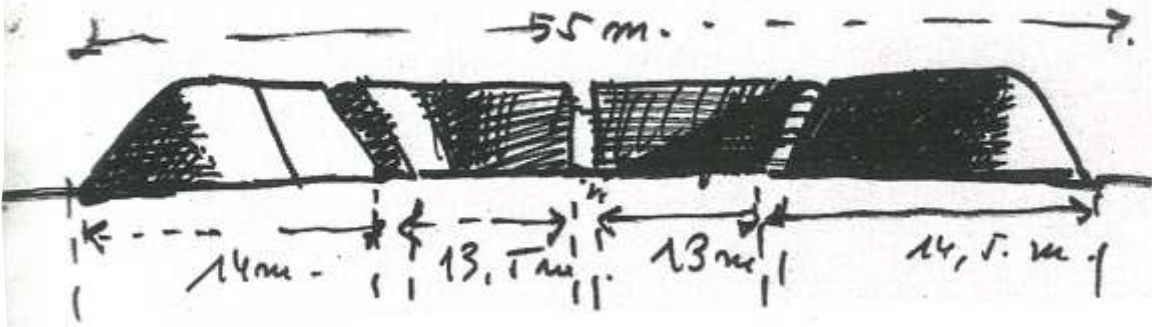
Proiect pentru San Francisco 1979 Guașă pe carton 75 x 105 cm

Proiectul pentru San Francisco - destinat portului la Oceanul Pacific al marelui oraș

Proiect pentru San Francisco 1979 Ulei pe pânză 1,60 x 2,25 m

Ambele lucrări au făcut parte din expoziția Damian la Bank of America din San Francisco și la Muzeul Național de Artă Modernă din Paris

by previous forme geometric - constant &
 down forme simple -

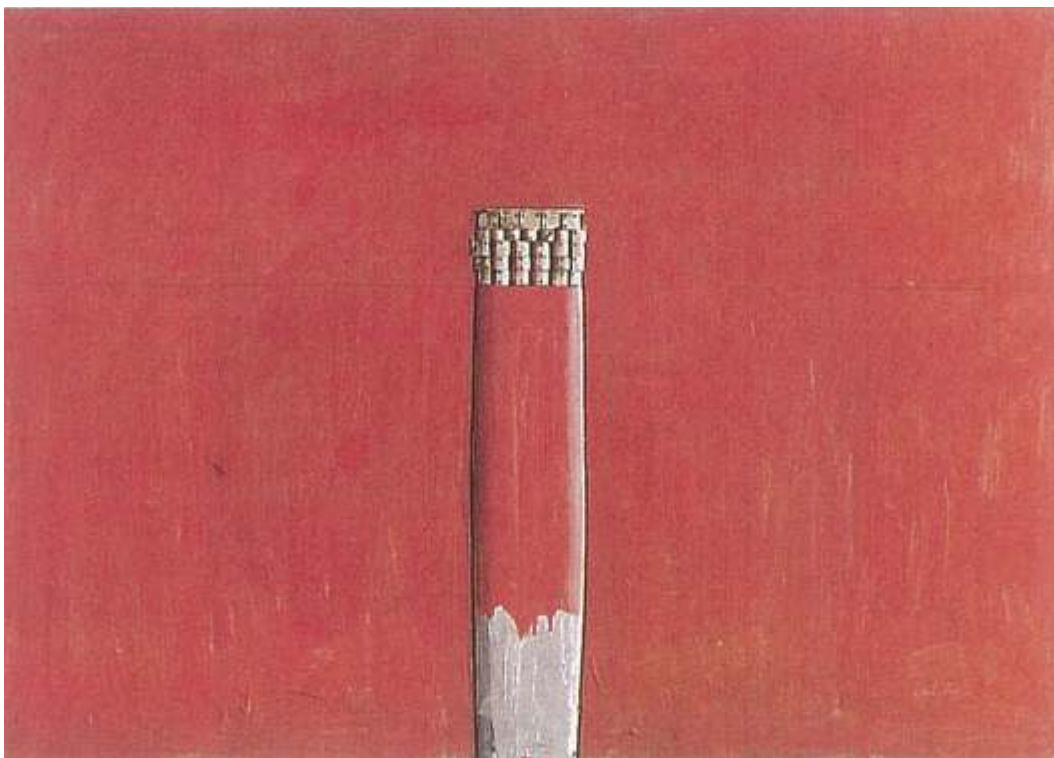
Schițe pentru *Proiectul San Francisco*, 1979

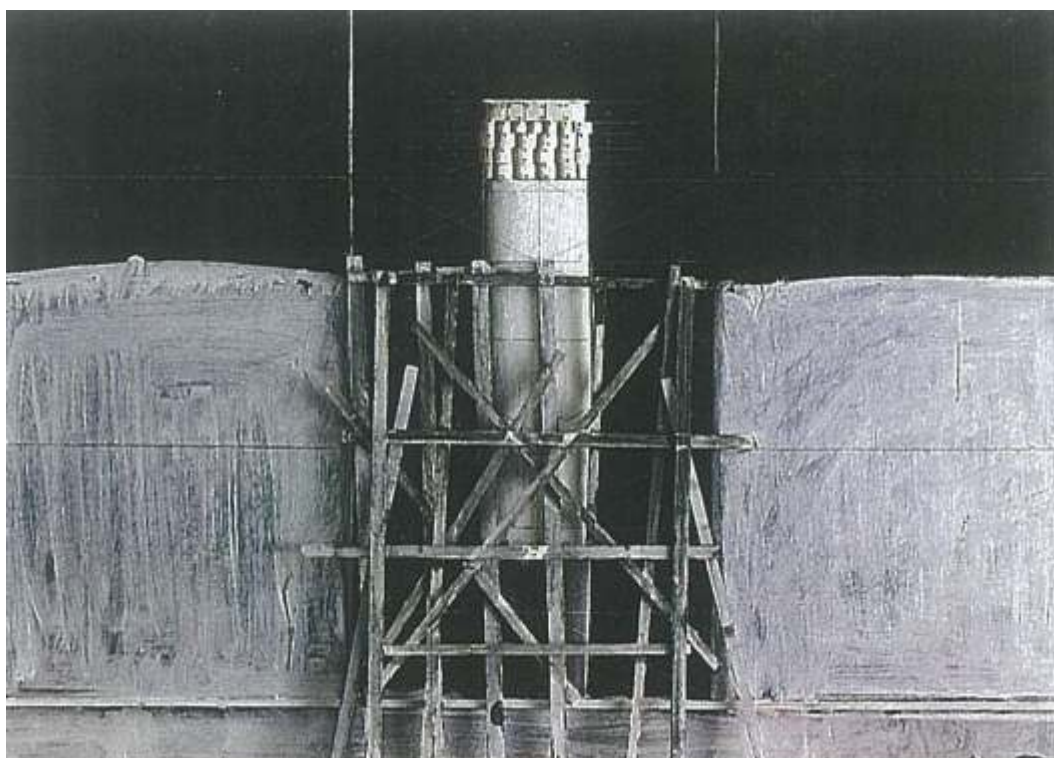
Coloană 1993

Lemn, cuie, sfoară, rășină, poliester, culoare acrilică 3,24 m

Coloanele au făcut obiectul expoziției Damian la Bienala de la Veneția, 1993

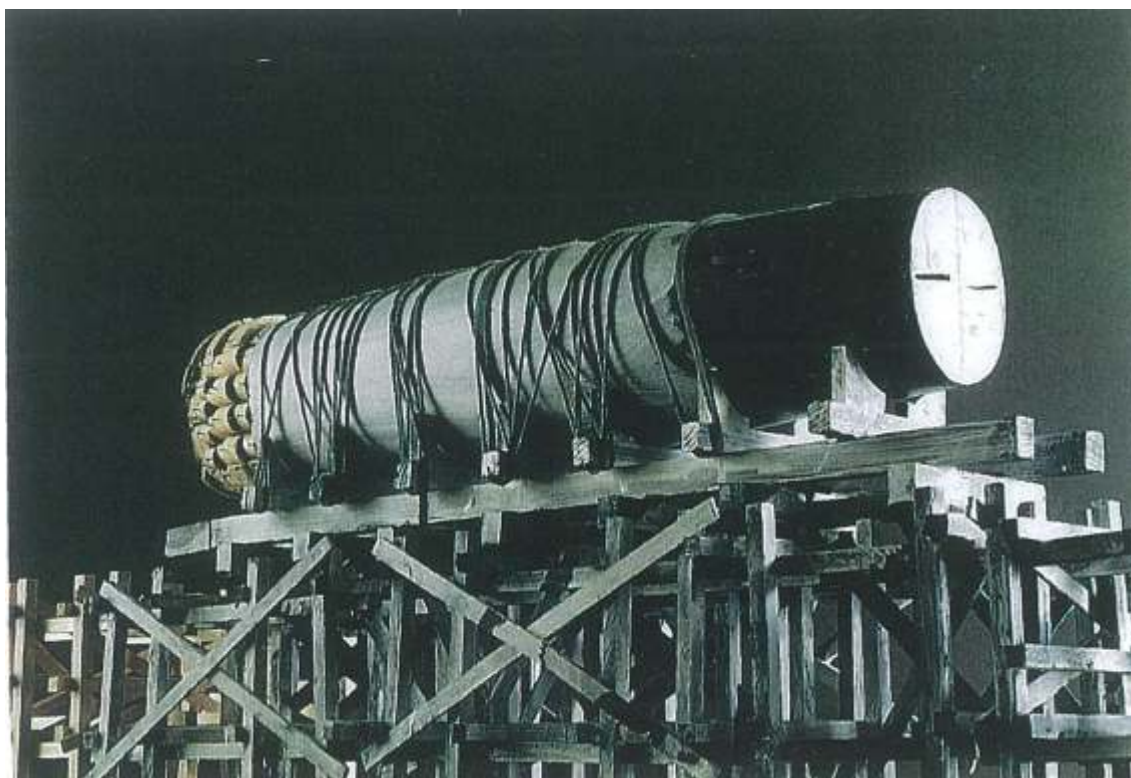
Coloană 1 1995
Colaj, lemn, cuie, culori acrilice pe carton 75 x 105 cm

Coloană 2 1993
Colaj, lemn, cuie, culori acrilice pe carton 75 x 105 cm

Damian pregătind socul *Coloanei*, Bienala de la Veneția, 1993

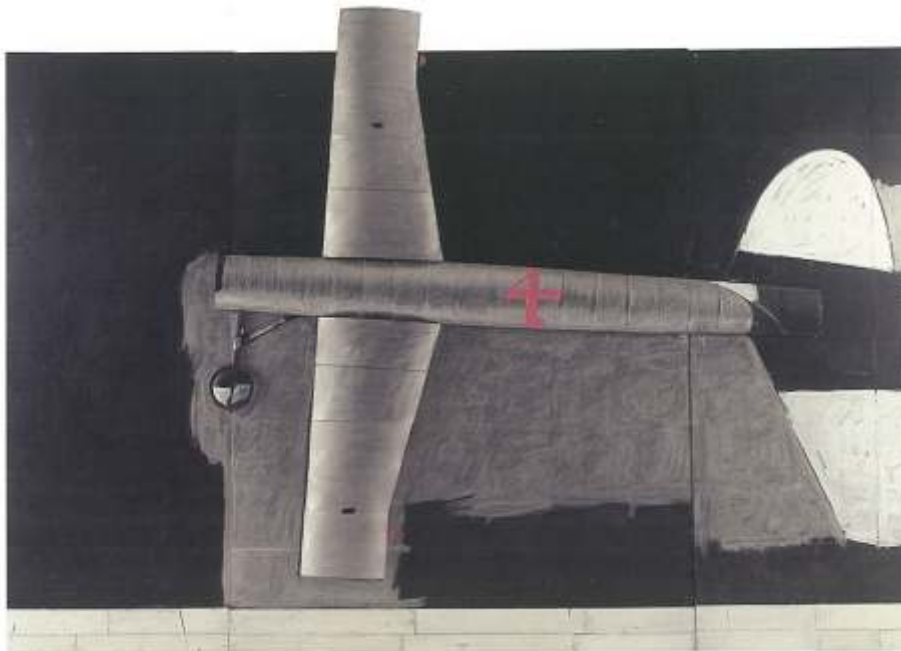

Coloană 1993

Construcție: lemn, cuie, funie, vinil, culori acrilice 2,40 x 7,50 x 2,10 m

Atelierul Damian de la Montrouge în anii 1990

Avionul 2002

Relief pictat, carton, sfoară, culori acrilice pe un panou de lemn 250 x 381 x 13,3 cm

Presentimentul plecării

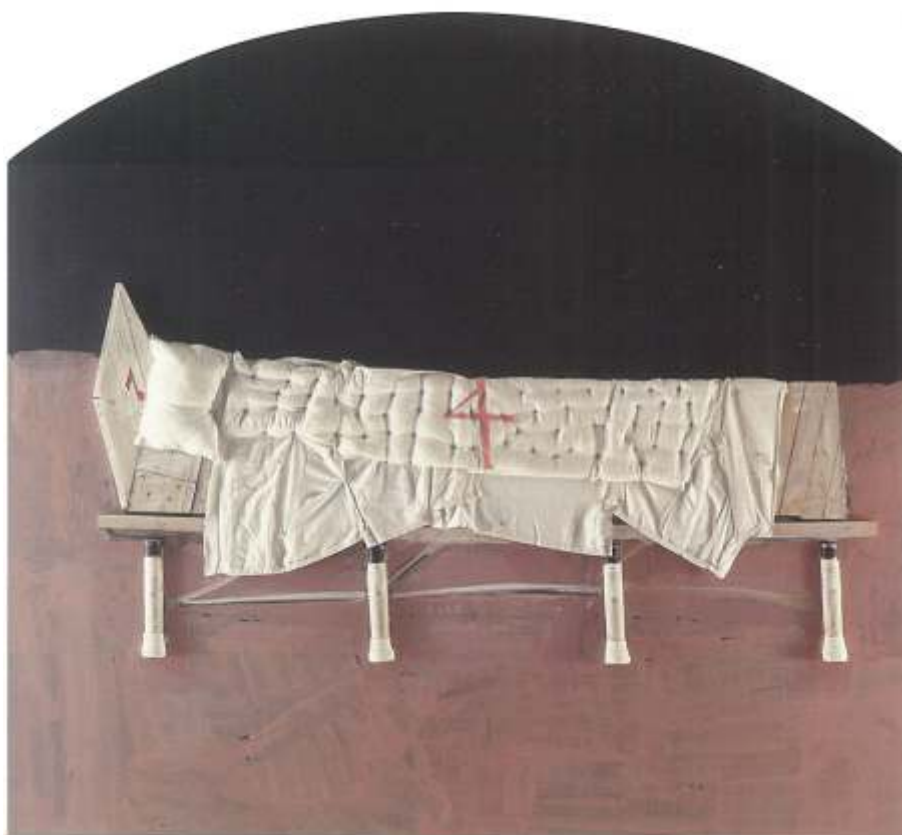

Vaporul 2002

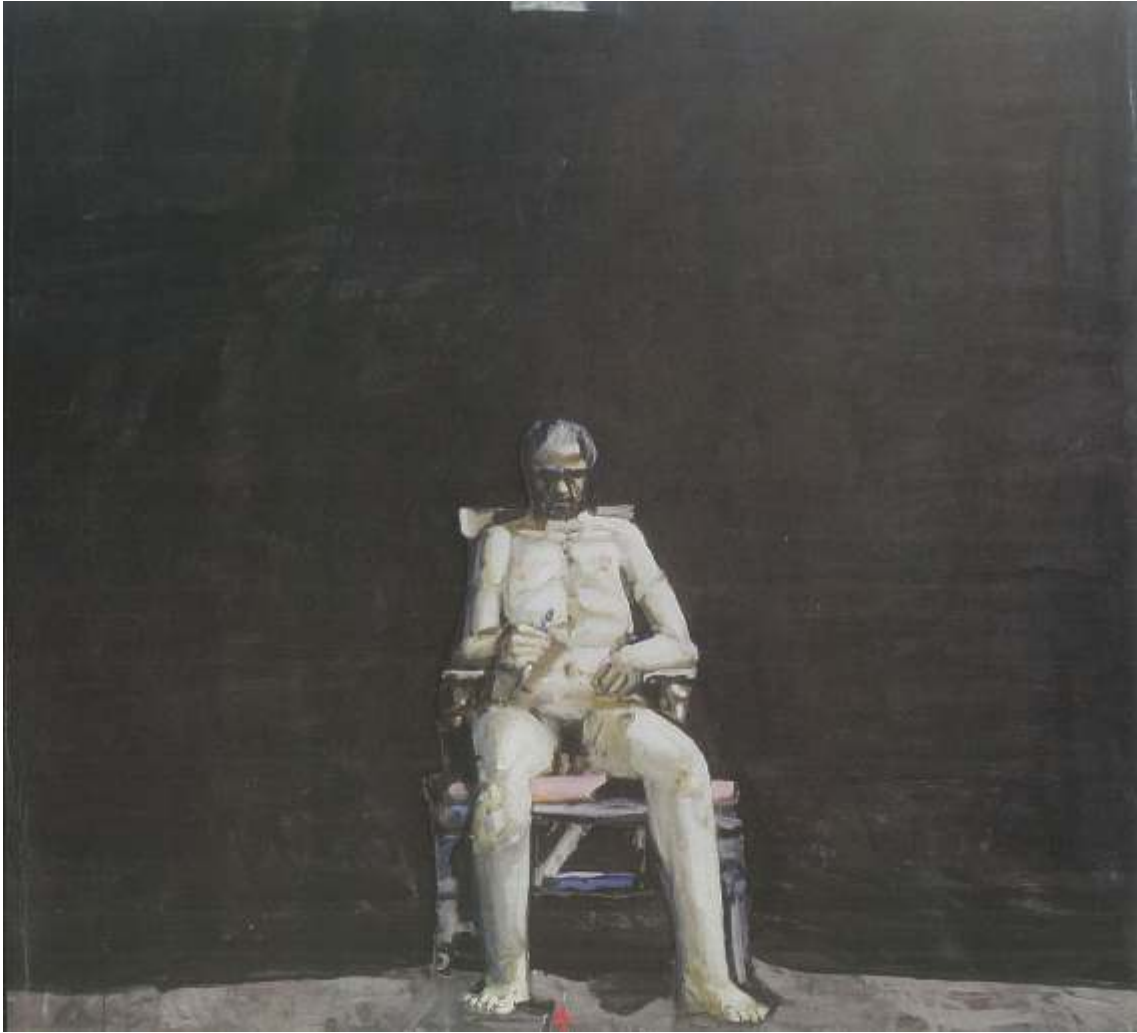
Construcție: lemn, carton, pânză, sfoară, ghips, culori acrilice 39,5 x 127,5 x 30 cm

Vedere din atelierul Damian de la Montrouge la începutul anilor 2000

Patul 2001
Relief pictat, lemn, pânză, cuițe 233 x 25 x 10,5 cm

Autoportret 2009
Culori acrilice pe pânză 230 x 240 cm

Miracolul 2005 Lemn, pânză, culori acrilice 253 x 230 cm

Miracolul 2007 Triptic, Lemn, pânză, culori acrilice 256 x 374 x 9 cm

Filosoful 2004

Relief, carton, pânză, culori acrilice pe un panou de lemn 222 x 230 x 5,5 cm

Scaunul 1998

Relief, carton, pânză, culori acrilice pe un panou de lemn 64,5 x 80,4 x 5 cm

Tânăra la balcon 2006
Culori acrilice pe pânză 223 x 259 cm

CENTENAR HORIA DAMIAN

Instalând în 14 octombrie 1976 *Colina* lui Horia Damian pe celebra și animata Esplanadă de la Seagram's Building, în Park Avenue - după memorabilul succes al expoziției *The Hill* de la Muzeul Guggenheim, și mobilizând astfel atenția și energiile mării metropole - aveam sentimentul indescritibil de-a fi adus în inima New Yorkului ceva din spiritul spațiului nostru mioritic, de care vorbea Lucian Blaga.

Rauvianik